

TEMA: LONDONS VERDENSHERREDØMME GENNEM POLITISKE MORD OG KRIG

For menneskeligt fremskridt, destruer Det britiske Imperium

Følgende strategiske perspektiv blev præsenteret på LaRouche PAC ugentlige webcast 17. juli 2015, med Megan Beets som ordstyrer. Hele webcastet kan ses på LaRouche PAC webside.

<https://www.youtube.com/watch?list=PLM6byG9IYiET5QvZPC9KntRrixXfTKIT&v=r-d6v2IxLwo>

Megan Beets: Jeg vil stille aftenens spørgsmål fra institutionel side, der ganske enkelt lyder: »Hr. LaRouche, hvordan vurderer De aftalen, der er indgået mellem P5+1 og Iran?«

Jeg vil gerne bede Jeff komme til podiet for at besvare dette spørgsmål, og også forklare det bredere, strategiske billede.

Jeffrey Steinberg: Tak, Megan. Vi havde en diskussion med både hr. og fr. LaRouche tidligere i dag. Den var meget dybtgående – den varede over to timer – så det vil være umuligt at gentage alle detaljerne i denne diskussion. Men jeg vil gerne, som svar på vores institutionelle spørgsmål og flere andre udviklinger, videregive de vigtigste punkter i vores diskussion.

Lad os et øjeblik tage udviklingen omkring Grækenland og hr. LaRouches understregning af Det britiske Imperiums lange arm, som i dette tilfælde i det store og hele arbejdede gennem den tyske finansminister Schäuble: Det, der rent faktisk skete, var, at, i løbet af de seneste dage nåede hele det transatlantiske system til et potentielt sammenbrudspunkt. Grækenland betalte ikke de IMF-lån, der forfaldt den 30. juni, men de har kun en måneds afdragsfri periode. Og så selvfølgelig, kommende mandag, 20. juli, er den dato, hvor en stor betaling til Den europæiske Union og Den europæiske Centralbank – i det mindste næste bid af denne gæld – forfalder.

Hvis Grækenland meddelte en betalingsstandsning (statsbankerot) på denne gæld, så ville hele derivatboblen af ukendt, men også massiv størrelse, være eksploderet; og man ville have fået et øjeblikkeligt kollaps af hele det

Den sammenhæng, hvori den græske premierminister Alexis Tsipras' meddelte den opnåede aftale den 13. juli om den græske gæld (venstre): NATO's udstationering i Grækenland. Her vises USS Truxton sejle ud fra Marathi NATO-kajfaciliteten i Grækenland.

transatlantiske og meget af det globale finanssystem.

Der står vi lige nu; det er et mareridtsagtigt øjeblik.

Alle faktorerne, der er i færd med at drive verden hen imod en krigskonfrontation, er centreret omkring denne situation. Og for at sige det ligeud, så havde den græske premierminister – Alexis Tsipras – en pistol rettet mod sit hoved. Bundlinjen er, at hvis han fortsatte frem og afviste den aftale, der blev lagt på bordet – en selvmordsaftale – at så ville der komme et NATO-kup, og han ville blive afsat. Det var bogstavelig talt en pistol mod hans hoved. Og der er folk inden for det transatlantiske efterretnings-etablissement, der var udmærket klar over den kendsgerning, at dette var parametrene. Truslen var et NATO-militærkup, en gennemtvungelse af fascisme i Grækenland, og begyndelsen på denne proces andre steder.

Fortilfældet med det nazistiske Ukraine

Hvis der er nogen, der tvivler på, at kræfter inden for NATO ville udføre et sådant kup, så gå blot tilbage til 2013 og 2014 og de begivenheder, der fandt sted i Ukraine. Hvor den ukrainske regering, Janukovitj-regeringen – ubestrideligt demokratisk valgt – blev væltet fra magten af et neo-nazistisk kup med enorm støtte fra internt i NATO.

Victoria Nuland var plakatpige for denne operation, men der var en meget bredere støtte end det; den var britisk. Der var altså et militærkup ved brug af neo-nazikræfter, simpelt hen, fordi præsident Viktor Janukovitj konkluderede, at underskrivelse af aftalen om partnerskabet mod øst med Den europæiske Union ville være fuldstændigt imod Ukraines nationale interesser. Alt, hvad der fulgte efter dette tidspunkt, var en hysterisk reaktion over den kendsgerning, at nogle mennesker i Ukraine besluttede at handle i deres lands interesse og afvise noget, der grundlæggende set ville have været døden for den ukrainske økonomi og det ukrainske folk.

Så idéen om, at man var ved at udarbejde et militærkup, og at det var en afgørende faktor i Tsipras-regeringens beslutning om at acceptere en rådden aftale, er måden at forstå dette på. Det vil meget hurtigt føre os frem til det større spørgsmål.

Vi har selvfølgelig udviklingen omkring Daniel Burkes (en LaRouche-aktivist, *-red.*) intervention mandag den 13. juli i Hillary Clintons tale på New School i New York City, der, forudsigeligt nok, har forårsaget enorme chokbølger i hele det transatlantiske område, fordi spørgsmål nummer ét, som briterne og Wall Street frygter mest – det eneste, de virkelig frygter – er, at et antal mennesker i afgørende stillinger vil erkende hele det transatlantiske systems bankerot, og vil gå ind for Glass-Steagall. Det er løsningen; der er en løsning, der er lige til at gå til.

Der er nu Glass-Steagall-lovforslag i både Senatet og Repræsentanternes Hus ('Huset'); faktisk blev der i denne uge introduceret endnu et Glass-Steagall-lovforslag, med samme ordlyd som Warren/Cantwell/McCain/King-forslaget i Senatet, i Huset af nogle af de samme mennesker, der sponsorerede det tidligere lovforslag fra Marcy Kaptur, inklusive kongresmedlem Walter Jones. Så løsningen er der; den er på bordet. Det er aldrig et

Den amerikanske viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender, Victoria Nuland, med den ukrainske kupleder Andriy Parubiy, i Washington, D.C., 26. februar 2015.

spørgsmål om, hvorvidt der er løsninger til rådighed. Der findes altid løsninger, uanset, hvor alvorlig situationen er, så længe der findes en bestemt form for menneskelig kreativitet, der ser mod fremtiden og kommer med levedygtige løsninger. Spørgsmålet er, vil der være tilstrækkeligt mange mennesker, der viser det mod og den historiske indsigt, der gør dem i stand til rent faktisk at handle 'med rettidig omhu'?

Når vi kigger på de umiddelbare resultater af den aftale, man nåede frem til mellem P5+1-landene og Iran, er der mange ting, der kan siges. Men for at være helt ligefrem, så er mange af dem ganske irrelevante, for vi ved ikke, hvad konsekvenserne vil blive. Det er umuligt at kende dem præcist, men det er meget vigtigt at forstå den historiske sammenhæng, i hvilken dette er sket.

Hr. LaRouche gjorde den pointe meget klar i begyndelsen af vores lange diskussion her til morgen, at man må forstå den lange, historiske bue for, hvordan imperiet har opereret. Og rent faktisk sluttede Det Romerske Imperium aldrig rigtigt; det skiftede adresse, det skiftede navn i løbet af århundrederne. Men man har haft et imperiesystem, og i særdeleshed var dette imperiesystem afgjort lokaliseret i Det britiske Imperium i to indfaldspunkter i moderne historie. Det seneste af disse indfaldspunkter giver et tydeligt fingerpeg om, hvorfor vi ikke præcist kan vide, hvad konsekvenserne af P5+1-aftalen vil blive, pga. de ukendte faktorer af det, der måtte stå i vejen for, at imperiet går til modangreb.

Imperiets blodige register

I 1890 havde man briterne, der fremtvang afsættelsen af kansler Otto von Bismarck fra magten i Tyskland. Og med denne ene begivenhed var kursen mod krig, det, der skulle blive kendt som Første Verdenskrig, og dernæst Anden Verdenskrig, absolut sat i værk. Bismarck var nøglefaktoren i at undgå en britisk-skabt krig i hele Europa; og hans fjernelse var i virkeligheden den faktiske

begyndelsesdato for det, der skulle kaldes Første Verdenskrig.¹

I det årti, der fulgte efter afsættelsen af Bismarck, indledte briterne en bølge af politiske mord. De myrdede den franske præsident Sadi Carnot; i 1901 myrdede de den amerikanske præsident William McKinley.² Der var alt i alt, iflg. historikeren Barbara Tuchman, over 20 politiske mord på fremtrædende personer, som fandt sted i løbet af perioden med adskillige årtier mellem afsættelsen af Bismarck og den formelle start af kampene i Første Verdenskrig.

Det er sådan, imperiet opererer; fremprovoker krige, fremprovoker konfrontation. Og i afgørende øjeblikke, udvælg de historiske nøglefigurer, der står i vejen for at bevare imperiets magt, og gør dem til offer for politisk mord.

Hvis man fortsætter videre frem, forbi den umiddelbare periode fra 1890 og igennem Første Verdenskrig, vil man se, at, ved flere afgørende anledninger i historien tyede briterne til metoden med politisk mord. I 1960'erne havde man fremkomsten af en potentiel transatlantisk kombination for at besejre Det britiske Imperiums magt; repræsenteret af præsident John F. Kennedy i USA, af kansler Konrad Adenauer i Tyskland og eftertrykkeligt af præsident Charles de Gaulle i Frankrig. I løbet af under et årti blev Kennedy myrdet af briterne; de netværk, der udførte Kennedy-mordet, var dybt involveret i gentagne mordforsøg mod Charles de Gaulle fra Frankrig, og i andre destabiliseringer, der sluttelig førte til, at de Gaulle blev fjernet fra magten, før han døde.

Disse netværk var hardcore, nazistiske, kriminelle netværk, der primært opererede langs med grænseområderne mellem Frankrig og Spanien. Nogle af dem var vitterligt nazi-levn fra Anden Verdenskrig; andre var en del af det franske, fascistiske apparat, der dominerede Frankrig igennem meget af dets historie, og som gik helt tilbage til tiden med den Franske Revolution og Napoleon. De Gaulle ændrede dette; han etablerede den Femte Republik, satte Frankrig på en helt anden kurs. Derfor måtte Det britiske Imperium skaffe sig af med ham. Og de brugte neo-nazi-netværk, af hvilke nogle var involveret i operationen med den Franske Hemmelige Hær, af hvilke nogle var levn fra Francos fascistiske apparat i Spanien.

Og dette var de netværk, der var involveret i Kennedy-mordet. De var direkte involveret i mordforsøgene og den sluttelige afsættelse af Charles de Gaulle. Og, naturligvis, med tilføjelsen i 1960'erne af mordene på Martin Luther King, Robert Kennedy og Enrico Mattei i Italien. Der var

I den britiske krones krydsild: Den franske præsident Charles de Gaulle og den amerikanske præsident Kennedy ved Elyséepalæet i Frankrig, 31. maj, 1961.

en bølge af internationale, politiske mord, der som mål havde en kombination af ledere, der repræsenterede en eksistentiel trussel til Det britiske Imperiums eksistens, fordi de havde en alternativ politik – en, der var baseret på principper fra Hamiltons Amerikanske (økonomiske) System for fremtiden. Man havde begivenheder som Apollo-programmet i USA, som var et eksempel på den form for alternativ anskuelse af menneskets natur og menneskehedens natur, organiseret som nationalstater. Man havde i 1975 den berømte sammenkobling af Apollo- og Soyuz-rumkapslerne, der var et historisk øjeblik og en del af den indsats, der fortsatte med at forsøge at afslutte den Kolde Krig og etablere en helt anden relation mellem USA og Rusland. På dette tidspunkt var netværket af ledere fra 1960'erne blevet udslettet.

Man så det samme ske igen i 1980'erne. Husk, at præsident Ronald Reagan var en nær samarbejdspartner til Lyndon LaRouche omkring projektet for at virkeliggøre det Strategiske Forsvarsinitiativ.³ Han (Reagan) blev udset som mål for politisk mord; han overlevede med nød og næppe morderens kugler. Men det nedsatte helbred, som Reagan led under i resten af sin præsidentperiode, åbnede rent faktisk døren for Bush-apparatets indtræden. Først under George H.W. Bush' vicepræsidentskab; senere, under hans præsidentskab, og efter Clinton-perioden, med George W. Bush. Og Barack Obama har rent faktisk været en forlængelse af Bush-systemet. Man havde altså mordforsøget på Ronald Reagan, og en måned senere havde man igen et mordforsøg, der heller ikke lykkedes helt, men alligevel var skadevoldende, på Paven.⁴

¹ Se artikel: »Afsættelsen af Bismarck og starten til Første Verdenskrig«, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=6895>

² Se artikel: »Londons mord på McKinley lancerede et århundrede med politiske mord«, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=6895>

³ Se artikel: »LaRouches Strategiske Forsvarsinitiativ: En amerikansk-russisk aftale for fred og udvikling«, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=6976>

⁴ Pave Johannes Poul II var udsat for et attentatforsøg den 13. maj 1981.

Dernæst kom perioden i slutningen af 1980'erne, med begyndelse i 1989 på det tidspunkt, da Berlinmuren faldt, og på det tidspunkt, hvor Tyskland havde en enestående mulighed for ikke blot genforening, men for at blive nøglenationen i Europa, der integrerede Østeuropa og integrerede Rusland tilbage i samfundet af nationer, i perioden efter den Kolde Krig.

Hvad gjorde briterne? De tyede til en række mål for politiske mord. Den førende bankier, Alfred Herrhausen, der var en afgørende rådgiver og nær personlig ven af den tyske kansler Helmut Kohl, blev myrdet. Kort tid efter blev Ditlev Rohwedder, der var ansvarlig for genintegrationen af Østtyskland med Vesttyskland, også myrdet.

Som et resultat af disse to afgørende mord blev Tyskland rent faktisk overtaget af briterne. Vi ser dette manifesteret meget klart i dag i [den tyske finansminister Wolfgang] Schäubles adfærd, og i den kendsgerning, at den største, private finansinstitution i Tyskland, Deutsche Bank, i post-Herrhausen-, post-Rohwedder-, post-Kohl-perioden, blev et appendiks til en af de store britiske, royale bankgrupper i City of London, Morgan Grenfell.

Tyskland har mistet sin suverænitet. Og alt imens landet stadig er en potentiel økonomisk magt i Europa, så minder Schäubles adfærd, og genfremkomsten af et nazi-apparat i Tyskland, om de britiske netværk omkring [dåværende guvernør for Bank of England] Montagu Norman, og omkring den amerikanske Prescott Bush, der i det hele taget gjorde det muligt at bringe Hitler til magten.

Hvordan kan man vurdere aktuelle begivenheder?

Uden denne historiske hukommelse, uden denne historiske viden, hvordan kan man da vurdere de aktuelle begivenheder? Hvordan kan man forudse, og i visse tilfælde forebygge og forhindre, den form for reaktioner, som vi kan forvente fra briterne i dette særlige, farlige, mareridtsagtige, historiske øjeblik, hvis vi er blinde for historien, hvis vi tænker i »praktiske« baner, hvis vi ikke forstår imperiets natur gennem dets lange, historiske spektrum?

Som Megan nævnte det, ganske kort, så må man også se tilbage på en endnu større bid af europæisk historie, for det har direkte relevans til situationen i USA. Man havde kardinal Nicolaus af Cusa [1401-1464], der var en af giganterne i det femtende århundrede, som i realiteten var arkitekten bag den Europæiske Renæssance.⁵ Og, da Nicolaus af Cusa døde, gik Imperiet – på det tidspunkt var det ikke Det britiske Imperium; det var Det venetianske Imperium, og levn af Det romerske Imperium, og af andre centre for imperiemagt i Europa – totalt bersærk. For at slå igen mod Renæssancens bedrifter, inklusive

⁵ Se Specialrapporten: »En Hyldest til Nicolaus af Cusa – en dialog mellem kulturer«, af Helga Zepp-LaRouche, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=5039>

Deutsche Banks bestyrelsesformand Alfred Herrhausen (venstre) hilser på den tyske kansler Helmut Kohl.

den foreløbige fremkomst af systemet med moderne nationalstater, og moderne politisk økonomi, lancerede Imperiet en række religiøse krige, der kastede Europa ud i en tilstand af absolut kaos i mere en halvandet århundrede, igennem hele perioden med Trediveårskrigen.

Hvis man vil forstå, og få en reel indsigt i det Helvede, som var Europa, og som var en del af Imperiets reaktion imod Cusa og Renæssancen, så skal man læse William Shakespeare. Læs hans historie om Plantagenetkongerne, læs hans tragedier, og man vil få en idé om, hvad det var for et Helvede, Europa var udsat for.

Men i begyndelsen af det syttende århundrede, netop mod slutningen af Shakespeares karriere, havde man fremkomsten af [Johannes] Kepler [1571-1630], og en ny, videnskabelig revolution, en ny Renæssance, blev lanceret i Europa.⁶ Selv på trods af det faktum, at Europa stadig gennemgik Trediveårskrigen helvede.

Kort tid efter Keplers død kom der endnu en afgørende skikkelse, Gottfried Leibniz fødtes [1646-1716].⁷ Mens Leibniz var i live og aktiv, var principperne for Cusas og Keplers videnskabelige revolution, principperne for revolutionen, Renæssancen, og idéen om suveræne nationalstater, fremherskende. Imperiekræfterne var rent ud sagt rædselsslagne for Leibniz, fordi han kunne slå dem intellektuelt på alle flanker. Leibniz spillede en afgørende rolle i den Amerikanske Revolution, fordi han befandt sig midt i kampen for at kontrollere Hanoverdynastiet, der kom på den engelske trone, lige i begyndelsen af det attende århundrede. Leibniz var en nøglefigur, der øvede indflydelse på kredsen ved den engelske Dronning Annes hof [regerede 1702-1714], og han var en

⁶ Se Specialrapporten: »Hvad er et ægte geni? Cusanus, Kepler og Shakespeare«, af Lyndon LaRouche, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=2968>

⁷ Se Specialrapporten: »Den klassiske kunstart kaldet fysisk økonomi« (om Leibniz), af Lyndon LaRouche, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=1682>

hovedlærer for flere mennesker inden for Huset Hanover, der var øremærkede til at bringe England ind i en helt, helt anden retning, når dette tyske Hus efterfulgte Anne på Englands trone.

I denne periode blev flere afgørende personer sendt til Nordamerika – afgørende vigtige guvernører i de Nordamerikanske Kolonier, der blev instrumentale personer i udformningen af den Amerikanske Revolution en generation senere.

I samme øjeblik, Leibniz døde, i 1716, var det Det britiske Imperium, der i realiteten lancerede sin krig imod menneskeheden fra dette tidspunkt og fremefter. Og man havde, grundlæggende set, en krig, der var centreret omkring den Amerikanske Revolution. Briterne led et nederlag her, selvfølgelig – et stort, strategisk nederlag – og hvordan responderede de? De responderede med politisk mord. Aaron Burrs mord på Alexander Hamilton var en af de afgørende begivenheder.

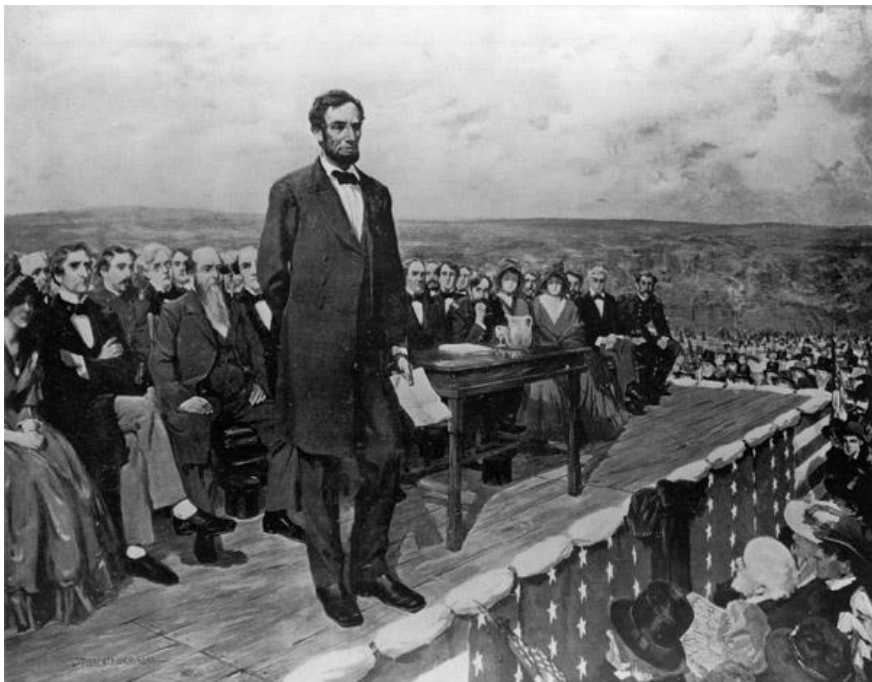
Hvis vi går frem herfra, havde man, selvfølgelig, et storslået præsidentskab med George Washington. Man havde John Adams, der var en del af denne tradition, men som var svag, havde fejl, var begrænset. Og så, fra og med Jefferson og frem til John Quincy Adams' præsidentskab, havde man en britisk katastrofe, den ene efter den anden. USA's præsidentskab blev rent faktisk gendtaget af Det britiske Imperium, og det var kun under den korte periode med John Quincy Adams' præsidentskab, at der blev kæmpet tilbage imod denne faktor.

Man må dernæst se hen til [Abraham] Lincoln som den næste, store skikkelse i amerikansk historie, og som førte krig, helt bevidst, imod Det britiske Imperium, og som, gennem sin politik med 'den grønne dollar' ('greenback dollar') og sit forpligtende engagement over for absolut sejr i Borgerkrigen, derved reddede Unionen, og som vendte tilbage til Hamiltons tradition, som han meget vel forstod. Hvad skete der med Lincoln? Myrdet af briterne. Det var et af de mest tydelige tilfælde af et britisk-sponsoreret mord på en amerikansk præsident, vi nogen sinde har haft. Der var militære domstole, der identificerede det britiske beskyttelsesapparat omkring de efterretningstjenester fra Konføderationen, som var instrumentale i Lincoln-mordet.

Lykkeligvis blev en af de store generaler fra Borgerkrigen, Ulysses S. Grant, valgt til præsident, og han fuldførte to embedsperioder. Hans arbejdsbase var selvfølgelig New York City. Og igen, så var han meget bevidst om de faktiske Hamilton-rødder til den Amerikanske Revolution.

Så når vi frem til slutningen af det nittende århundrede, hvor William McKinley var den sidste præsident i traditionen efter Det amerikanske System. Og hvad skete der med McKinley? Myrdet af briterne i 1901, hvilket banede vejen for Teddy Roosevelt.

Da Franklin Roosevelt blev valgt til præsident i 1932, var der, endnu inden han blev taget i ed som præsident, et

Præsident Abraham Lincoln ved Gettysburg 19. nov. 1863, afbildet af Fletcher C. Ransom i et oliemaleri, færdiggjort i 1938.

forsøg på at myrde ham! Da det slog fejl, lagde J.P. Morgan/Londoninteresserne⁸ planer om et direkte militærkup for at vælte Franklin Roosevelt, pga. den fare, han repræsenterede for imperiesystemet.

Så man har et meget klart billede, hvis man er villig til at have modet til at træde et skridt tilbage og lære historiens lektier, påskønne det historiske perspektiv således, at man kan være i stand til at udtænke den form for strategiske flanker, der er uundværlige for menneskehedens overlevelse ind i fremtiden.

Finanssystemet synger på sidste vers

Vi må altså have et klart billede af, nøjagtig, hvor tingene står i øjeblikket, men kun ud fra synspunktet om dette større historiske perspektiv. Størstedelen af vores medborgere er, for nu at sige det ligeud, dumme. De kender ikke til denne historie. De er ikke i stand til at vurdere begivenheder, som de tre, dramatiske begivenheder, der indtraf blot i løbet af de seneste syv dage: interventionen med Hillary [Clinton], der kastede en klart lys over, hvor denne præsidentkampagne er på vej hen; den sande betydning af det, der skete i Grækenland.

Rent faktisk opnåede man intet med Grækenland. Der er ingen ny aftale om gælden. Det eneste, der er, er en hyperinflationsskabende bailout af den eksisterende boble. Der er ikke en chance i Helvede for, at den aftale, man indgik forleden dag, rent faktisk kan holde ret længe, eller på nogen som helst måde kan lykkes. Det eneste, der skete, var, at et sandhedens øjeblik, et øjeblik, hvor hele det transatlantiske system var klar til at eksplodere, gik, og det skete ikke. Men det er stadig overhængende; det ligger stadig lige på overfladen. Intet er blevet gjort

⁸ Se artiklen: »Hvad Helvede er JP Morgan Chase?«, <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/930>

for fundamentalt at ændre den kendsgerning, at Det britiske Imperium synger på sidste vers.

Det britiske finanssystem, London/Wall Street-systemet, synger helt bogstaveligt absolut på sidste vers, og de personer, der repræsenterer Det britiske Imperium, Dronning Elizabeth II og Prins Philip, synger Gud ske lov også på sidste vers.

Det er meget vigtigt at undersøge de begivenheder, der fandt sted i Tyskland: Undervurder ikke i mindste måde betydningen af den kendsgerning, at Dronning Elizabeth, Prins Philip og David Cameron var i Tyskland netop i de seneste par måneder: De mødtes med Schäuble, de mødtes med Merkel, og fra dette tidspunkt og fremefter har tyskernes beslutsomhed om at følge britiske ordrer og gå frem med denne morderiske politik med at dræbe grækere for at redde boblen gået fremad.

Glass-Steagall er det absolut uundværlige, omgående skridt, der må tages. Glass-Steagall vil, under de aktuelle betingelser, gøre Det britiske Imperium bankerot! Det vil bringe London til fald, det vil bringe Wall Street til fald, det vil ændre hele den politiske sammenhæng på globalt plan; det kører USA i stilling, fordi det også gør en ende på Obama. Obama er der simpelt hen for at forsvare London og Wall Street. Hvis Glass-Steagall vedtages, og London og Wall Street gøres bankerot, er Obama færdig. Og det sætter scenen for, at USA tager imod den kinesiske præsident Xi Jinpings tilbud om direkte at tilslutte sig BRIKS-politikken, politikken med »Et bælte, en vej«, og gøre det til et virkeligt, globalt alternativ.⁹

Som hr. LaRouche understregede mod slutningen af vores lange diskussion, så må vi have et positivt perspektiv, der er fremtidsorienteret. Ikke bare en eller anden Pollyanna-agtig idé, men en meget specifik, afgørende flankeoperation, som er praktisk mulig og på tide og nødvendig. Og lykkeligvis har vi en modtendens, der er begyndt i de seneste par uger, med en stor arbejdsindsats, hvor en gruppering af amerikanske senatorer er begyndt at se det større billede og har erkendt, at Glass-Steagall er uundværlig i dette øjeblik.

Der står vi, og det er grunden til, at det ville være virkelig umuligt og rent faktisk kontraproduktivt at spekulere om udfaldet eller det manglende udfald af P5+1-aftalen. Det er helt bestemt en positiv ting, at det skete; men med truslen om atomkrig, med truslen om den totale opløsning af det transatlantiske system som helhed, det britiske imperiesystem som helhed, er det virkelig umuligt at sige, hvordan situationen vil udspilles, fordi det endnu ikke er placeret i dette større øjeblik opgør, som vi gennemlever netop nu.

Beets: Mange tak, Jeff. For nu bare at tage tråden op, så tror jeg, at det spørgsmål, der stilles os alle, til alle vore seere derude, netop er spørgsmålet om menneskeligt fremskridt. I dette billede, som du netop har beskrevet, hvad skal menneskeheden gøre for at gå frem? Og alt imens det er nødvendigt at identificere og kende det onde, der har bragt os til den aktuelle situation, så er det

⁹ Se Specialrapport: »Den Nye Silkevej kan forhindre krig«, af Helga Zepp-LaRouche, tale ved seminar i København, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=6807>

ikke nok. Sandt lederskab vil sige evnen til at indføre i menneskeheden et nyt princip, på hvilket menneskeheden som art kan gøre fremskridt, kan gå fremad.

Som hr. Larouche udtrykte det tidligere: Man må altid præsentere en positiv kraft. Der er to veje at gå: op, eller ned. Op begynder med Glass-Steagall. Med det samme. Dernæst må man have et videnskabsdrevet program, men man må altid have en faktor, der ønsker, at det skal ske. Nøglen er en forøgelse af energi-gennemstrømnings-tæthed.¹⁰ Hvis Obama-processen fortsætter, er det ude med os. Vi må tilbage til menneskelig produktivitet. Det betyder en genoplivelse af videnskab.

Hvad det ganske enkelt betyder, vil jeg gerne bede Jason [Ross] om at komme op til podiet og tale om: Hvad skal vi gøre for at bevæge menneskeheden fremad, ind i fremtiden?

Imperiet imod det menneskelige intellekt

Jason Ross: Sandt nok kan man ikke blot tale om de negative ting, men jeg kan ikke modstå fristelsen til at tale om endnu en af dem, der muligvis er det mest intense eksempel på dumhed, der udtrykkes i f.eks. den pavelige encyklika, »*Laudato Si*«,¹¹ der har inkorporeret et britisk fremstød for at reducere verdens befolkning ved at begå masseselv mord ved at kalde kuldioxid for en »forurener«. Det er en indgivet dumhed. Det er noget, der er blevet skabt og fremmet af Prins Philip, f.eks., i stor skala, og som efter planen skal få en betydningsfuld, international virkning på den konference, der skal være i Paris sener på året, i et forsøg på at få verdens nationer samlet om at skrive sig på masse mordet, indgå aftale om mål for nedbringelse af CO2-udslip, osv.

Jeg vil gerne sætte de gode ting i kontrast med et par citater, som jeg syntes var særligt afslørende, fra en assistent til Prins Philip, Martin Palmer, der har spillet en hovedrolle i organiseringen af pariserkonferencen i slutningen af året, såvel som også i den mindre konference, der netop har fundet sted i denne måned i Paris.

Martin Palmer, denne assistent til Prins Philip,¹² mener, at det er nødvendigt at udslette den idé, at menneskelige væsener er specielle, at mennesker er skabelsens omdrejningspunkt. Han finder især den idé anstødelig, at mennesket skulle være alle tings mål, og siger, at et af problemerne ved at skabe miljøbevægelse som en virkelig massebevægelse er den modstand, som dette ville finde i kristendommen, jødedommen og islam.

Her er et par citater af ham – faktisk vil jeg bare læse en i særdeleshed, som jeg vil komme tilbage til. Han

¹⁰ Se video: »Energi-gennemstrømnings-tæthed, et kort overblik. Animeret grafik«,

<http://schillerinstitut.dk/si/?p=4549>

¹¹ Se artiklen: »Pavebrevet fra Helvede«, o.a.,

<http://schillerinstitut.dk/si/?p=7041>

¹² Se artikel: »Slutspillet mod Det britiske Monarki«,

<http://schillerinstitut.dk/si/?p=7074>

Og »Den britiske kongefamilies planer om at skrue verden tilbage til stenalderen«,

<http://schillerinstitut.dk/si/?p=7227>

sagde, »Den gennemtrængende holdning, jeg peger på, ses i de renæssanceelementer, der forsøgte at frembringe menneskets ophøjelse. Disse elementers synspunkt er, at mennesket er universets paradigme. Dette ses allertydeligst i Leonardo da Vincis tegninger. Det er, hvad han forsøger at afbilde.«

For ham er idéen om menneskets ophøjelse, mennesket som universets paradigme, og at dette formidledes i de ting, da Vinci havde gjort, den virkelige fjende her. Så dette var begyndelsen på et forsøg på virkelig at skabe og fremme miljøbevægelse som en religion, og den begyndte at blive storstilet promoveret af ham i 1980'erne.

Lad os sætte dette i kontrast til den anskuelse, han angribes, og gå videre end det og undersøge, hvad den menneskelige arts natur er, og hvordan fremskridt som begreb bestemt ikke eksisterer uden menneskelige væsener, og at begrebet om, at universet har et formål, for os, igen, er noget, der ikke kan eksistere uden for det menneskelige intellekt. Universet har ikke i sig selv noget formål, uafhængigt af os. Det ville være umuligt at forsøge at udtrykke et sådant. Det kunne ikke eksistere; det er faktisk et begreb, der ikke giver mening.

Lad os undersøge disse mennesker, som er under angreb. Lad os undersøge denne kamp. Som vi har dækket det, ved I, og vi vil gå lidt i detaljer med det, så har der været en større kamp om den rolle, som en forståelse af vores forhold til naturen, er: Hvad er det menneskelige intellekt? Hvad er menneskelige væsener? Hvad er vores rolle? For lidt over 2.000 år siden havde man de to, divergerende anskuelse hos Platon og Sokrates versus Aristoteles, hvor Aristoteles sagde, at kundskab – viden – kommer fra [de fysiske] sanser; intellektet er noget, der bliver skrevet på gennem erfaring i den ydre verden, og at gennem sanserne – følesansen i særdeleshed, sagde han, var den bedste – kommer vi til kundskab om ting om verden omkring os. Selvfølgelig har vi brug for vore sanser.

I modsætning hertil, så var det Platons eller Sokrates' anskuelse, at der var noget ved den måde, hvorpå naturen fungerede, eller sagt på en bedre måde, der var noget ved vores evne til at forstå og handle på en mere magtfuld måde over for naturen, der havde en forbindelse til den måde, hvorpå intellektet opererer. En af de måder, hvorpå Platon udtrykte dette, var med idéen om hukommelse, eller genkaldelse, at kundskab eller viden altid var en form for opdagelse på en måde, så det føltes, som om man allerede vidste noget og blot behøvede at afsløre det i intellektet. Det vil sige, de idéer, der findes at være sande og har magt over naturen, og ligeledes i de kunstneriske discipliner, allerede findes i intellektet (eller sindet) og må udvikles eller bringes frem; at intellektet har en forbindelse til naturen (universet).

Selve Renæssancen skabtes i det store og hele af kardinal Nicolaus af Cusa (Nicolaus Cusanus), som Jeff nævnte, og som havde udviklet mere arbejde om intellektets natur, om opdagelsens natur, astronomi, medicin, kemi; han arbejdede på en meget seriøs måde inden for politik og undgåelse af religiøse krige og forenede kirkerne. Og det var Cusas anskuelse om den menneskelige art, der gjorde det muligt for Kepler at foretage sine op-

dagelser, at forkaste den idé, at vi kun kunne kende verden »derude« som noget derude, der var forskelligt fra os selv, men at i stedet, så er principper af menneskelig natur, såsom principperne for musik, noget, som vi vil finde derude i planeterne; at begrebet om årsag, om en fysisk årsag, som vi er i stand til at forstå, kan forme, hvordan planeterne opererer.

Så jeg mener, at det kommer frem på en meget konkret måde hos Leibniz, der – jeg tror, det er blevet sagt om flere personer, men jeg mener, at Leibniz var en af de mest prominente – var »det sidste menneske, der vidste alt«. Leibniz gjorde virkelig det hele: Han arbejdede med politik, økonomi, han skabte store gennembrud inden for videnskab, han udviklede kalkulussen, osv. Det var Leibniz' anskuelse, at det var umuligt at forsøge at forstå naturen uden at bruge fornuften som basis; at intellektets, sindets, måde at fungere på er iboende forbundet med, hvordan universet fungerer.

Vernadskij og LaRouche

LaRouche bringer dette op på et højere niveau, hvor han bestrider den fremherskende idé, at viden er asymptotisk; at vi har mere og mere kurs mod sandheden. Vi kender den aldrig, men vi kommer altid nærmere og nærmere. LaRouche har i årtier sagt, »nej, det er ikke sådan, det skal forstås«. Det introducerer en fejl ved at adskille de menneskelige væsener, der skaber disse opdagelser, fra de opdagelser, der angiveligt er om verden »derude«, når i realiteten de tanker, som vi har, som har denne magt over naturen, aldrig rent faktisk repræsenterer det, der finder sted i naturen, af den grund, at de aldrig er færdige; de er aldrig helt rigtige; de er altid foreløbige, de er altid tilbøjelige til at blive forkastet eller forbedret, eller forkastet i fremtiden.

Det betyder, at den menneskelige fornuft i sig selv er en kraft i naturen, er en magt i naturen, og dette begreb er blevet undersøgt på forskellige måder af både den russisk/ukrainske forsker, Vladimir Vernadskij,¹³ og i Lyndon LaRouches arbejde med økonomi. Lad os starte med Vernadskij, og slutte med LaRouche.

Vernadskij undersøgte mennesker på samme måde, som han undersøgte livet. I sin søgen efter liv studerede Vernadskij ikke individuelle organismer; det gjorde han, men det var ikke hans fokus. For ham var det mere det direkte domæne for en biolog. Det, han undersøgte, var, hvad var livets indvirkning som helhed, ud over individuelle organismer og deres funktioner? Hvad er det, vi ser hen over et evolutionsmæssigt tidsforløb, med den kendsgerning, at livet bevæger sig i retning af en stigende anvendelse af energi? Og det er de arter, der deltager i denne forandring, der overlever, og de, der ikke gør, der uddør. Og denne individuelle art deltager ikke i dette, det gør evolutionen som helhed.

Vernadskij sagde, se på mennesker som et fysisk fænomen: Hvad er karakteristisk for den menneskelige art?

¹³ Se Brochure: »Hvorfor USA og Europa må gå med i BRIKS«, kap IV: Et nyt system: Menneskets fremtid som en Vernadskij-art, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=4898>

Hvad er det, der gør os til menneskelige væsener? Folk har mange svar på det spørgsmål. Jeg er sikker på, at alle, der ser dette, har deres egne tanker om, hvad det er, der gør os menneskelige, eller gør os anderledes end andre dyr. Jeg tror, alle erkender, at vi er anderledes end dyrene, selv om de måske helst ikke vil erkende det.

Det, Vernadskij sagde, er: Hør, mennesket er den eneste levende art, der forandrer sit forhold til naturen, der introducerer en ny slags tid, opdagelses-tiden. Geologiske tidsaldre er ikke længere nødvendige for forandringer; evolutionær tid måles ikke længere i millioner af år, der kræves for at planetens energetiske processer transformerer. Nu finder det sted inden for generationer. Nu finder det sted gennem individers handlinger. Før menneskeheden fandtes der ikke rigtigt individer; en jaguar, eller flodhest, eller noget andet, har ikke nogen specifik betydning. Ikke ud over et menneskeligt forhold til dem.

Men mennesker, individer, betyder faktisk noget. For individer og samfund gør opdagelser.

Lad os nu se på, hvordan LaRouche måler det. Han understregede under den diskussion, vi havde i dag, begrebet om energi-gennemstrømnings-tæthed som et ledende princip for at forstå fremskridt. Jeg vil blot kort sige noget om dette. Jeg ved, at mange af vores seere er bekendt med det, men: hvis vi ser på tidslinjerne for den magt, som mennesker er i stand til at udøve over verden omkring os, så har de ændret sig i dramatiske spring. Meget bredt skitseret, så er vi gået fra simpelt træ, bål lavet med træ for at lave mad eller koge vand, den slags ting; til en ny form for ild, der skabtes for flere tusinde år siden, ved at lave trækul. Man tænker på denne pavelige encyklika, hvor han taler om, hvordan »Jorden nærer os« - hvilket ikke er sandt; der er ting, som vi finder i naturen omkring os, men de ting, som vi er afhængige af som menneskeligt samfund er i stigende grad ting, som vi selv skaber, og det er et mål for vores fremskridt, en stigende - ikke uafhængighed af vores omgivelser, men en stigende magt over dem ved at skabe vores egne ressourcer. Man kan tænke på analogien med livets bevægelse fra vand til land, hvor man så at sige må tage sit miljø med sig.

Hvad har vi gjort? Vi er gået fra basale bål af træ til skabelsen af trækul, for 5.000 år siden eller så; trækul var nødvendigt for at skabe metaller, skabe kobber, bronze, skabe Jernalderen; det blev skabt gennem ressourcer, vi selv skabte. Dernæst går vi videre til kul - kul, der reddede Europas skove fra ødelæggelse. På det tidspunkt, hvor kul blev introduceret som ny brændselkilde, var der alvorlige, store problemer med afskovning i Europa pga. træfældning til brændsel. Kul reddede skovene.

Naturgas, olie, kernekraft: Det, vi ser langs med disse forandringer, er et *dramatisk, utroligt*, forbløffende kæmpemæssigt spring! Forskellen i magt, som et sam-

fund, der anvender kernekraft, har, sammenlignet med et samfund, der bruger træ, er ikke af en talmæssig værdi, men af en kvantitativ værdi. Det handler om kvalitet, om art. Det er en anden slags energi. Vi har transformeret de processer, som vi er i stand til at deltage i. Vi kan kontrollere elektromagnetisme, vi har motorer - jeg behøver ikke opremse en liste. Jeg tror, meget af dette er temmelig ligetil.¹⁴

Dette fremskridt er imidlertid blevet standset, og dette britiske system er direkte modstander af det. Så gennembruddene i termionuklear fusion er ikke indtruffet, både pga. mangel på finansiering, så vel som også problemer med den videnskabelige anskuelse, der anvendes i studiet af fusion; og til den dramatiske indvirkning med skiftet fra omkring år 1900, med begyndelse i 1890, siden afsættelsen af Bismarck, korruptionen og afmonteringen af kultur og videnskab, især med arbejdet med logik som erstatning for ægte videnskab. Dette har anbragt os i en position, hvor de ting, som vi må gøre, er nødvendige, alt imens de er utroligt upraktiske.

Og løsningen på det, som jeg tror, folk, der er bekendt med LaRouche, ved - han bryder sig ikke om det praktiske. Det er ikke det, der karakteriserer ham. Man må ændre det 'praktiske', og vi ser nu, hvordan dette finder sted, hvordan hr. LaRouches og hans medarbejders aktiviteter har spillet en hovedrolle i at frembringe et alternativ med udviklingen omkring BRIKS, med det nye paradigme, der repræsenteres af den globale Silkevej, blandt andre koncepter; man så det f.eks. i denne uge, hvor Daniel Burke satte fokus på Hillary Clinton omkring Glass-Steagall. Det endte med at blive, tror jeg, det første spørgsmål under det Hvide Hus' pressebriefing i dag, hvor Obamas pressetalsmand blev spurgt, »Hvor står Obama mht. Glass-Steagall?« Svaret var »nej«, hvis nogen skulle spørge. Man kan ændre det 'praktiske', og så er det, at man er så fuldt ud menneskelig, som man kan være. Det er sådan, LaRouche handler. Snarere end at komme med beskedne forslag, må vi have modige krav, en idé om, hvor vi er på vej hen, og et grundlag, en forståelse, en rodfæstning i historien, i videnskab, i kultur for at sikre, at vi har en dybtgående forståelse for, hvor vi ønsker at være på vej hen, for, hvad fremskridt er, for at kunne få det til at ske, at kunne organisere det.

Vi må have mod til at være vise, snarere end praktiske.

Denne artikel bragtes første gang i EIR 27. juli 2015. Artiklen har ikke tidligere været udgivet på dansk.

¹⁴ Se artikel: »En Prometheus-tilgang til udvikling af nye former for ild. Udvikling af helium-3 på Månen, for en menneskehed med fusionskraft«, af Jason Ross, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=1894>